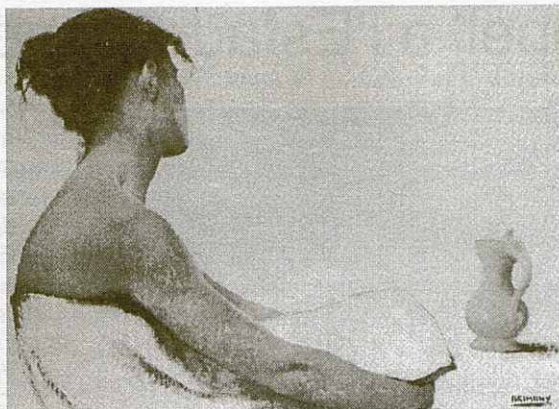

van succeint al llarg del temps de manera continuada. Totes elles són reflecteixen la seva vida, els seus canvis, però tenen la línia, el color, la figura i el dibuix com a punt unificador i també com a inici.

L'obra mística és molt important, perquè suposa un esforç impressionant i l'ha sorprès fins i tot a ell, la gran envergadura i la transcendència que li ha produït, "molta més de la que m'esperava". És en aquests quadres on es pot veure els inicis com a pintor anatómic de la Facultat de Valladolid. Últimament s'ha presentat a la Garriga l'obra "Stabat Mater", però allà on també hi ha una obra d'ARIMANY és al Monestir de Montserrat. És un fet que li produeix al mateix temps orgull i impressió. Ell que ha estat durant 40 anys practicant l'ofici de metge, a Montserrat es troba al costat d'artistes com M. Gudiol o Subirats, que han viscut tota la seva vida dedicada a l'art. Ell veu la seva vida artística que avança a velocitat màxima i es sorprèn com des que es va jubilar, fa cosa de dos anys, la gran quantitat d'obres que ha

"Figura". Oli sobre paper

pel fill mort.

-I l'altra: l'alegria de Maria pel seu fill ressuscitat.

El mateix ARIMANY explica perquè té aquests quadres: "Com a català, una obra al Monestir de Montserrat, com a granollerí, una obra a la parròquia de Sant Esteve, com a garriguenc, una obra a l'església de la Garriga, i com a cristià, una obra al Vaticà."

Pocs pintors han aconseguit situar-se en els punts més emblemàtics per una persona: on hi ha el cor, on està la ment i on està la família.

Quan de ben petit els reis li van dur una caixa de pintures a l'oli, poc es pensava que acabaria

sent tan important a la seva vida. Però va ser així, i sempre a continuat pintant a l'oli, perquè "si m'haguessin dut una caixa d'aquarel·les ara estaria pintant amb aquesta altra tècnica". Com que no va anar mai a cap escola de pintura, la tècnica que utilitza és tan sols la seva. "Faig les meves barreges i els meus colors" i d'aquí en sorgeix un, el blau. Però no és un blau qualsevol, és el blau Arimany, un blau que omple de vida i sentiment. Ell deixa un tros seu a cada quadre, a la línia que rodeja un cos, a la figura que omple una tela i, també, al color que omple un cos.

El dibuix lineal li permet expressar-se millor, li permet donar a les figures un to ombrejat. Les figures no tenen fons sols sobre el paper ben blanc, o si cal, sobre una tela uniformement

acolorida. Treballa el clar-obscur per situar les figures fora del marc que les empresona.

La seva evolució pictòrica passa per molts punts i cal tenir-los clars, però mai separar-los els uns dels altres. Darrere les primeres línies del dibuix ha deixat pas al color que tot ho envaeix, però ara ho barreja, un fons blanc quasi inexistent camufla la roba que cobreix un cos del qual l'únic que importa és la cara i les mans. Torna el color viu i el dibuix senzill.

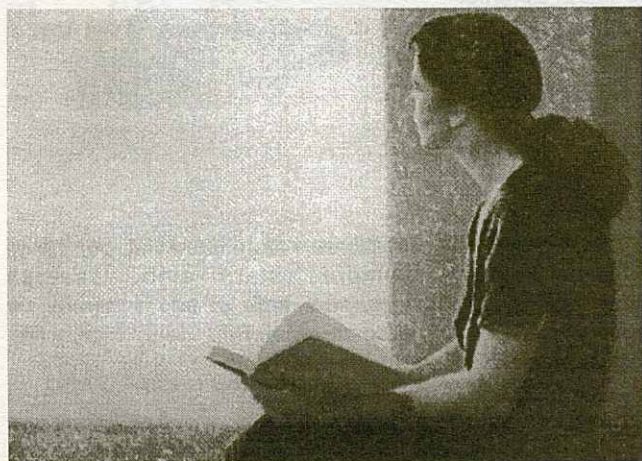
Quant a altres tipus d'art, ARIMANY conta que de petit estava al terrat de la farmàcia i que llegia un llibre on hi havia una escultura grega, la Venus de Milo. Havia nevat i tot el terra estava blanc, "vaig agafar una mica de neu i vaig fer aquella estàtua tal i com la veia", després sa mare en veure-ho va cridar a totes les veïnes perquè veiessin què havia fet el seu fill. Ell no pensava que fos massa cosa, però li agradava. Però després es va fondre en sortir el sol i aquí es va acabar el seu intent de fer escultura. Tret d'aquesta anècdota mai ha pensat dedicar-se a fer qualsevol altra cosa que no sigui la pintura.

Des de fa dos anys ha deixat la medicina, ara ja tan sols és pintor, però encara viu un somni que no vol que s'acabi. Encara es veu fa una pila d'anys dibuixant un cos per poder-lo estudiar, encara es veu treballant a la consulta voltat de nens, però l'únic que hi ha ara, i això l'omple de satisfacció, és un pintor.

Apago la gravadora.

Surto de casa del Pintor ARIMANY i els gossos ja no em fan tanta por. Dos petons, una encaixada de mans i un record per al meu avi.

Estel Armengol i Ginestí

"El descans de la Lectura"

realitzat i els llocs on s'han exposat.

El seu interès per la vida de Jesucrist l'ha portat a què el cardenal Lorenzo Frana, observador del Papa a la Unesco, demani que faci un quadre per al Museu de Vaticà. Això encara l'omple de més orgull. Ell ja ha estat pensant el tema del quadre que "no apareix a cap llibre, ni mai s'ha pintat, però de segur va passar després de la resurrecció". ARIMANY l'explica: "com a lògica, el primer que havia de fer com a home era anar a veure la seva mare". Un gest tan senzill, tan lògic i sobretot tan humà, és allò que més li interessa treballar sobre la vida de Jesucrist. Amb això, diferencia dues obres claus, les dues cares d'una mateixa moneda:

-Stabat Mater: la tristesa de la mare